

ДИТИНСТВО

Райнер Марія Рільке

Триває, довго школи суєта,
глухе чекання, острах безневинний.
О самота, о час повільноплинний...
Тоді — на двір, де вулиць шум невпинний,
де серед площі б'є фонтан промінний,
де з парку видна світу широта
і крізь цей простір путь свою верста
малюк, між інших інший і відмінний.
О дивний час, о час повільноплинний,
о самота.

Хлопчак у далеч розпочне глядіти:
чоловіки й жінки, жінки і діти,
юрба людей строката і гучна,
а далі — дім, і пес там, і стіна,
і з переляком змішана довіра.
О сум безтямний, о задума щира,
о скрита глибина.

Забава: м'яч, візок чи коліщата
ганять в саду, що вже осінньо збляк,-
немов засліпши, з розпалу трапляти
м'ячем у перехожих і відтак
аж десь над вечір повз дома до хати
брести тихенько, бо вже сили брак.
О нетривалі розмисли хлопчати,
о тягота, о ляк.

Над озером сидіть години цілі,
спускаючи кораблик свій туди,
і заздрити, як струнко йдуть до цілі
прудкіших, кращих човників ряди,
і задивлятись вдумливо у хвилі,
де ніжне личко виникло з води.
О порівняння, в далеч одлетілі,-
куди? Куди?

Переклад М. Бажана